

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Litauen og Europa-Kommissionen, sammenholdt med princippet om loyalt samarbejde, fastsat i artikel 4, stk. 3, i TEU.

Sagsøgerens påstande

— Europa-Kommissionens afgørelse nr. FK/fa/D(2012) 1707818 af 10. december 2012 ophæves for så vidt som debetnota nr. 3241213460, der er tilknyttet denne beslutning, vedrører projekter, i forbindelse med hvilke de gennemførende parter er blevet sat under tilsyn, og Kommissionen tilpligtes at tilbagebetale 1 148 549,66 EUR.

— Europa-Kommissionens afgørelse nr. FK/fa/D(2012) 1707818 af 10. december 2012 ophæves for så vidt som debetnota nr. 3241213460, der er tilknyttet denne, vedrører projekt nr. P27010010, og Kommissionen tilpligtes at tilbagebetale 1 060 560,56 EUR.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender, der begge vedrører overtrædelse af EU-retten:

- 1) Ved at vedtage den anfægtede afgørelse og ved ikke at dele tabene på forvaltningen af SAPARD-midler med Republikken Litauen eller i det hele taget ved ikke at have overvejet dette anliggende og ved ikke at have anført nogen grunde til afslaget på at dele tabene, tilsidesatte Europa-Kommissionen artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 1258/1999⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 73, stk. 2, i forordning nr. 1605/2002⁽²⁾, artikel 87 i forordning nr. 2342/2002⁽³⁾, og princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i EU-traktatens artikel 4, stk. 3.
- 2) Ved ikke i tide at have fremskaffet oplysninger om muligheden for at eftergive gælden og fjerne det tilsvarende selskab fra debitorlisten overtrådte Europa-Kommissionen bestemmelsen om gensidig høring indeholdt i punkt 7.7.4 i del F af den flerårige finansieringsaftale vedrørende det særlige hjælpeprogram for landbrug og udvikling af landdistrikter (SAPARD)⁽⁴⁾ undertegnet i 2001 af Republikken

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17.5.1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT L 160, s. 103).
- (2) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25.6.2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1).
- (3) Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23.12.2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT 2002 L 357, s. 1).
- (4) *Valstybės žinios*, 29.8.2001, nr. 74-2589.

Sag anlagt den 28. februar 2013 — Oil Pension Fund Investment Company mod Rådet

(Sag T-121/13)

(2013/C 129/48)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Oil Pension Fund Investment Company (Teheran, Iran) (ved advokat K. Kleinschmidt)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1264/2012 af 21. december 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012, annulleres med øjeblikkelig virkning, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.
- Der anordnes en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement, hvorved sagsøgte pålægges at fremlægge samtlige dokumenter vedrørende den anfægtede afgørelse, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

- 1) Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten, retten til forsvar og retten til en effektiv retsbeskyttelse

I denne forbindelse gøres det bl.a. gældende, at sagsøgeren stiller sig uforstående over for begrundelsen i de anfægtede retsakter, og at sagsøgeren heller ikke særskilt har fået meddelt en tilstrækkelig begrundelse af sagsøgte. Sagsøgerens ret til forsvar og krav på effektiv retsbeskyttelse er således blevet tilsidesat. Der foreligger desuden en tilsidesættelse af princippet om retten til kontradiktion. Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet ikke har fået meddelelse om de anfægtede retsakter fra sagsøgte, og at der ikke har fundet en høring sted. Endelig har sagsøgeren anført, at sagsøgte foretog en fejlagtig vurdering af omstændighederne i relation til sagsøgeren. Sagsøgeren er af den opfattelse, at selskabet blev afskåret fra retten til en retfærdig rettergang i overensstemmelse med retsstatsprincippet, idet selskabet på grund af manglende kendskab til de relevante bestemmelser og Rådets angivelige bevismateriale ikke har kunnet udtale sig konkret og heller ikke har kunnet fremlægge beviser for det modsatte til belysning af tvisten.

- 2) Andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

Efter sagsøgerens opfattelse har Rådet ved at vedtage de anfægtede retsakter foretaget et åbenbart urigtigt skøn. Rådet har på en utilstrækkelig og/eller forkert måde vurderet de omstændigheder, der ligger til grund for de anfægtede retsakter. I denne sammenhæng gøres det gældende, at begrundelsen i de anfægtede retsakter for vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren er fejlagtig. De anfægtede retsakter udgør desuden en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

- 3) Tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af de rettigheder, der sikres i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

Sagsøgeren gør hermed gældende, at selskabets rettigheder, der er sikret i henhold til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2010 C 83, s. 389) (herefter: chartret om grundlæggende rettigheder) er blevet krænket ved de anfægtede retsakter. I den forbindelse gør selskabet gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af friheden til at oprette og drive egen virksomhed i Den Europæiske Union (artikel 16 i chartret om grundlæggende rettigheder) og af retten til at anvende og navnlig at træffe dispositioner over lovligt erhvervet ejendom i Den Europæiske Union (artikel 17 i chartret om grundlæggende rettigheder). Endelig har sagsøgeren anført, at der foreligger en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet (artikel 20 i chartret om grundlæggende rettigheder) og af princippet om forbud mod forskelsbehandlings (artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder).

Sag anlagt den 4. marts 2013 — El Corte Inglés mod KHIM — Baumarkt Praktiker Deutschland (PRO OUTDOOR)

(Sag T-127/13)

(2013/C 129/49)

Stævningen er affattet på spansk

Parter

Sagsøger: El Corte Inglés, SA (Madrid, Spanien) (ved advokaterne E. Seijo Veiguela og J. Rivas Zurdo)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Baumarkt Praktiker Deutschland GmbH (Hamburg, Tyskland)

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse truffet den 11. december 2012 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1900/2011-2) annulleres, for så vidt som sagsøgeren ikke herved fik medhold i sin klage og indsigelsesafdelingens afgørelse om delvist at tillade EF-ordmærke nr. 4782215 »PRO OUTDOOR« blev stadfæstet.

— Harmoniseringskontoret og eventuelle yderligere modparter tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: El Corte Inglés, SA

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærke »PRO OUTDOOR« for varer og tjenesteydelser i klasse 9, 12, 14, 18, 22, 24, 25, 28 og 35

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Baumarkt Praktiker Deutschland GmbH

Det påberåbte varemærke eller tegn: Figurmærke, der indeholder ordbestanddelene »OUTDOOR GARDEN BARBECUE CAMPING« for varer og tjenesteydelser i klasse 12, 18, 22, 24, 25 og 28

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Delvis medhold i indsigelsen

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen